

Случаятъ ѝ помогна. Единъ странствуващъ монахъ, който пжтувалъ на поклонение за Гроба Господень, се бѣ отбилъ въ Търново и бѣ поискалъ да му отреди среща съ императора. Царица Целгуба повика монаха въ палата и му даде разрешението. Но преди да го прати при пленника, тя дълго говори съ него насаме въ приемната.

ГЛАВА XXVIII.

Дълбока въздишка разкжсва гърдитъ на рицаря и очитъ му жадно поглъщатъ презъ решетката на прозорчето, кжсчето ослѣпително синьо небе, възъ което се топятъ огромни седефени облаци... Стотици дребни птици чертаятъ съ тънkitъ си тъмни снаги, дълги черни ивици въ далечината. Нѣкои отъ тѣхъ съ остри викове се блъскатъ въ решеткитъ на прозорчето.

Пакъ самъ. Пакъ затворень. Ответа му бѣ и последната утеха на свежитъ благоуханни градини. Той не смѣеше вече да престѣпи тамъ. Боеше се отъ чернитъ очи на куманката и отъ пламъка на безумната ѝ страсть... Боеше се да сгрѣши предъ паметъта на покойната си жена, предъ довѣрието на великодушния царъ...

Благочестивиятъ фландърски графъ не познаваше измамата и коварството. И се свѣнѣше заради Целгуба и тъмната ѝ душа.

Гжста синева забули четвъртитото прозорче. Сѣнка запъпла изъ стаята, бавно заличи очертанията на предметитъ...

Въ далечината отекнаха черковни клепала. Бодуень колѣннич, прекръсти се и дълго шѣпна молитви. Следъ това седна възъ ложето си, подпрѣ чело на ржка и потъна въ мисли и спомени. Не забеляза кога единъ прислужникъ влѣзе и закачи пламтящата борина на желѣзната халка.

Невесели спомени, тжжни мисли. Той бѣ научилъ отъ царицата, че Дандоло е умрѣлъ, че херцогътъ Рение дьо Три е избѣгалъ отъ Филиповградъ, че Сѣръ се е предалъ на Калояна, че той сега се готви за новъ походъ къмъ Филиповградъ, който ромеитъ ще предадатъ нему.